

17-8 2012

Posl.br.: 31. K-27/08

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski kazneni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Blaženi Ereš kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje Ljiljane Mandić kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv okr. Zvonimira Despot, radi kaznenog djela iz čl. 200 st. 2 KZ, a povodom privatne tužbe I priv. tužitelja Branka Bradvice i dr. od 22.2.2008.g., nakon održane glavne i javne rasprave, u prisutnosti I p.t. Branka Bradvice, pun. p.t. odv. Jure Martinovića te branitelja okrivljenoga odv. Hrvoja Ladan, u odsutnosti uredno pozvanih II p.t. Tomislava Naletilića i okrivljenoga, dana 24. rujna 2012.g.

p r e s u d i o j e

Temeljem čl. 354. ZKP-a

Okr. ZVONIMIR DESPOT, sin Luke i Maje r. Proložnjak, rođ. 19.4.1970.g. u Koprivnici, iz Peščenica, Zagrebačka 73a, Hrvat, drž. RH, VRS, privatni poduzetnik, neoženjen, bez djece, bez imovine, vodi se drugi kazneni postupak radi kaznenog djela klevete

OSLOBADA SE OD OPTUŽBE

da bi

1.) 24. studenog 2007. okrivljeni objavio članak u „Obzoru“, subotnjem prilogu „Večernjeg lista“, pod naslovom „Gerilski rat Hrvata“, gdje je, govoreći o emisiji „Hrvati-teroristi ili borci za slobodu“, naveo da je za nabavu oružja za snimanje te emisije u Njemačkoj bio zadužen privatni tužitelj Branko Bradvica, neistinito iznoseći da je isti pronevjerio novac namijenjen za snimanje i tako doveo u pitanje cijeli projekt,

2) u istom članku kao pod točkom 1.) neistinito iznio da je privatni tužitelj Tomislav Naletilić povezoao Šimunovića zvanog „Oskar“ s vodama Bugojanske skupine Ambrozom Andrićem i Pavom Vegarom koji je sve informacije i planove o upadu u Jugoslaviju odmah prenosio centrali UDBE u Zagrebu te neistinito iznio da je jedan od dugogodišnjih šefova UDBE izjavio da je privatni tužitelj Tomislav Naletilić bio jedan od UDBINIH najkvalitetnijih izvora te sve što je „Oskar“ dojavljivao da bi doznao od privatnog tužitelja Tomislava Naletilića,

d a k l e, za drugoga iznio neistinu što može škoditi njegovoj časti i ugledu, a djelo je počinjeno putem tiska,

č i m e b i počinio kazneno djelo iz Glave XV. Kaznenog zakona – klevete – opisano i kažnjivo po čl. 200 st. 2 KZ,

Temeljem čl. 123 st. 3 ZKP, troškovi kaznenog postupka iz čl. 119 st. 2 točke 1-6 ZKP, dužni su naknaditi privatni tužitelji u iznosu od po 500,00 kn – svaki, dok će o troškovima za nužne izdatke i nagradu branitelja okrivljenika sud odlučiti posebnim rješenjem.

Obrazloženje

Privatni tužitelji Branko Bradvica i Tomislav Naletilić, po punomoćniku odvjetniku Vinku Adžiću, podnijeli su dana 22. veljače 2008.g. privatnu tužbu protiv okr. Zvonimira Despota, radi kaznenog djela iz čl. 200 st. 2 KZ-a, te su predložili da se okrivljeni oglasi krivim za počinjene kaznenih djela i da se osudi po zakonu.

Pozvan da se očituje o osnovanosti optužbe i o tome kakav stav zauzima prema istoj, okrivljeni je izjavio da se ne smatra krivim za kazneno djelo koja mu se optužnim aktom stavlja na teret.

U svojoj obrani okr. Zvonimir Despot je naveo da je on autor članka koji je objavljen dana 24.11.2007.g. u subotnjem prilogu „Večernjeg lista“ „Obzor“, a koji članak je izašao pod naslovom „Gerilski rat Hrvata“. Nadalje je naveo kako je njegova osnovna misao vodilja u objavi tog članka bila informirati javnost o gerilskom ratu Hrvata koji je vođen dok je Hrvatska bila u zajednici s ostalim narodima u Jugoslaviji te o borbi Hrvata za samostalnost, a koji su djelovali u emigraciji. Predmetnim člankom nije imao namjeru nikoga klevetati niti o bilo kome iznositi neistine nego je činjenice iznijete u članku napisao u dobroj vjeri stoga što je mislio da su iste točne, obzirom ih je dobio od svog dugogodišnjeg izvora Bože Vukušića te je i ranije pisao članke na tu temu. Vjerovao je svom izvoru Boži Vukušiću obzirom je on jedno vrijeme radio u službi za zaštitu ustavnog poretka SZUPu i bio zadužen za prikupljanje informacija o radu UDBe u emigraciji. Također je bio i član saborske komisije za utvrđivanje žrtava II svjetskog rata i poraća pa je prikupio niz dokumenata i transkripata, a vezano uz razgovore sa svjedocima iz tog vremena. Bila je i podkomisija koja se bavila upravo radom UDBe u emigraciji. Okrivljeni je iskazao kako se radi o informacijama o kojima je pisao Božo Vukušić te na tu temu objavio i više knjiga, a u vrijeme kad je objavljen ovaj članak, on više nije bio djelatnik SZUPa. Razgovarao je s Vukušićem koji mu je rekao da će doći na sud posvjedočiti upravo vezano uz tvrdnju da je činjenice o kojima je pisao u članku i navode koje je iznio za I i II priv. tužitelje saznao od Bože Vukušića. Ne sjeća se sa sigurnošću da li je predmetne činjenice saznao iz razgovora s njim ili mu je on doista dao i neke dokumente, međutim navedene činjenice iznio je u svom članku misleći da su istinite jer ih je dobio od svog izvora koji se bavio upravo istraživanjem tog područja. Dodao je da on pišući o temama vezanim uz hrvatsku emigraciju i njihovu borbu za slobodu, njegov izvor nije bio samo Božo Vukušić te je imao više izvora obzirom je često pisao o toj temi pa je, naravno, provjeravao istinitost informacija o navedenim činjenicama kod različitih izvora pa je upravo temeljem tih provjera i dugogodišnjeg rada s Vukušićem utvrdio kako su informacije dobivene od njega točne i istinite te je imao povjerenje u njega. Kao novinar susreće se s različitim ljudima koji se nude kao izvori vezano uz navedenu temu, međutim potrebno je duže vrijeme da bi se utvrdilo tko je vjerodostojan, a tko ne, jer nekim ljudima je namjera plasirati informacije preko njega radi nekih osobnih interesa i obračuna. Što se tiče inkriminacije vezane uz priv. tužitelja Tomislava Naletilića, naveo je da je ista izvedena iz konteksta i potrebno je pročitati cijeli dio članka da bi se shvatio smisao teksta. Nije mu jasno radi čega se Tomislav Naletilić smatra oklevetanim obzirom iz teksta ne proizlazi da je isti bio doušnik UDBe nego da je doušnik bio njegov kum Šimunović, a koji se vodio pod pseudonimom „Oskar“ za što postoje dokumenti koji to potvrđuju. Ničim u tekstu on nije naznačio da bi Naletilić znao da je njegov kum Šimunović djelatnik UDBe te je vrlo vjerojatno da on to uopće nije znao, međutim, on je kumu u kojeg je imao povjerenja govorio određene stvari, a koje je ovaj dojavljivao UDBI.

Konkretno u tekstu piše da je Šimunović bio doušnik UDBe te kao doušnik nigdje nije naznačen Naletilić. Okrivljeni je nadalje naveo da je način na koji je formuliran tekst u privatnoj tužbi moglo bi se iščitati kako je on naveo da je Naletilić bio jedan od UDBINIH najkvalitetnijih izvora, odnosno da je on bio doušnik. Pisanjem na temu UDBe bavi se već 15 godina i riječi „izvor“ i „doušnik“ ne moraju imati isto značenje, odnosno netko može biti izvor, ali ne mora biti doušnik. Također netko može biti izvor, a da toga ne mora biti niti svjestan. Nakon što je tekst objavljen u „Večernjem listu“ demanti je tražio Bradvica te je postavio takav zahtjev i to nakon četiri godine po objavljivanju članka, gdje je oklevetao njega na način da je on bio plaćen za objavu tog teksta pa stoga demanti nije niti objavljen. U vrijeme objave članka nije poznavao privatne tužitelje, a u par navrata je u nekim situacijama susreo Naletilića, ali ga nije upoznao. Znao je da su oni pripadnici emigrantske zajednice, a nakon što je od Vukušića dobio informacije za I i II priv. tužitelje, iste je provjerio kod drugih, međutim ne želi reći njihova imena. Kad je razgovarao s Vukušićem vezano uz navode iz teksta, vidio je neke dokumente, međutim radi proteka vremena ne može točno reći što je u njima pisalo. Misli da se radi o izvornicima dokumenata, o nekim izvještajima UDBe. Ne zna da su priv. tužitelji u sukobu s Vukušićem, a zna da se protiv njega vodi kazneni postupak na sudu u Splitu, te u tom postupku on nije sudjelovao. Zna samo da je donijeta oslobađajuća presuda. Iskazao je da nije kontaktirao Nikolu Majstorovića kojeg poznaje dugi niz godina te da nije kućni prijatelj Bože Vukušića. Također je naveo da nije provjeravao da li je Šimunović doista kum Tomislava Naletilića, a zna da je Božo Vukušić suđen u Njemačkoj za ubojstvo jednog emigranta.

Tijekom dokaznog postupka sud je pročitao članak objavljen u prilogu „Obzor“ u subotnjem izdanju „Večernjeg lista“ od 24.11.2007.g. pod nazivom „Čerilaki rat Hrvata“ listovi 4.7 gdje je priveden dokaz nastupanjem privatnih tužitelja kao svjedoka Branka Bradvice i Tomislava Naletilića, te svj. Bože Vukušića, Nediljka Vegar i Frane Čereta.

Sud je odbio dokazni prijedlog branitelja okrivljenog za provođenjem dokaza saslušanjem svj. Ivana Čerovca, kao nevažan i odugovlačeći dokazni prijedlog, obzirom su činjenice koje bi prema tom prijedlogu trebalo utvrditi već utvrđene iskazima ostalih saslušanih svjedoka, a navedeni prijedlog je i nepotpun jer nije naznačena adresa svjedoka, iz čega proizlazi da je prema dosadašnjem stanju stvari i radnjama u postupku, navedeni prijedlog očito usmjeren ka odugovlačenju dokaznog postupka.

U svom iskazu priv. tužitelj Branko Bradvica navodi da iza predmetnog članka stoji Božo Vukušić koji je platio okrivljenom da napiše i objavi članak, odnosno čak misli da je isti napisao Vukušić. Nadalje je naveo da Božu Vukušića poznaje još iz vremena 80-tih kada je došao u Njemačku u kojoj je on tada živio već dugi niz godina i bio aktivan u hrvatskoj emigraciji, obzirom je tamo studirao i imao kontakte sa ostalim studentima iz RH. Bilo ih je 200-tinjak i sastajali su se barem jednom godišnje te su provodili aktivnosti na način da se informira njemačka javnost o položaju Hrvatske u tadašnjoj Jugoslaviji. Nije aktivno sudjelovao niti u jednoj emigrantskoj organizaciji, Hrvatskom revolucionarnom bratstvu ili sl., niti je bio član. Naveo je da se Božo Vukušić ugurao u njihove emigrantske krugove, međutim, vrlo brzo je on bio osuđen u Njemačkoj na doživotni zatvor zato što je sudjelovao u jednom ubojstvu. Izdržavao je zatvorsku kaznu oko sedam godina, a kad je došlo do promjena u Hrvatskoj 90-tih, Boži Vukušiću je na njegovu inicijativu Marko Veselica pomogao pa je on pomilovan i pušten van. Kad je došao u Hrvatsku vrlo brzo se snašao tako da mu je Vice Vukojević odmah našao posao i od njega napravio prvog agenta tadašnjeg SZUPa. On je na tom mjestu provodio teror nad svim Hrvatima iz dijaspore, međutim vrlo brzo je pokazao svoje pravo lice, lagao je i krao pa su ga smjestili u saborsku komisiju za žrtve rata i poraća gdje je dobivao plaću, a također je dobivao i plaću u Saboru. Do danas pljačka i krade hrvatski narod te ga je on prijavljivao i kod Bajića, međutim Bajić mu je rekao da ga štite

Bebić i Šeks i da on ništa ne može. Naveo je da Božo Vukušić dobro kotira, ima dobre veze te je imao vezu i kod Ive Sanadera koji mu je dao novac da kupi „Hrvatski list“ pa je uz pomoć tih svojih veza njih iz emigracije blatio i o njima pričao neistine. Što se tiče članka objavljenog u „Obzoru“ naveo je da je isti izašao na dan parlamentarnih izbora 2007.g. i trebao je pokazati da je Franjo Tuđman tih 70-tih i 80-tih godina imao kontakte sa hrvatskom emigracijom, a radi utjecaja na mišljenje birača i dobivanja izbora od strane HDZa. Sigurno je Sanader za to dao novac Vukušiću, a koliko je Vukušić dao Despotu ne zna, međutim u pitanju su sigurno novci. Što se tiče emisije o kojoj se u članku govori pod naslovom „Hrvati teroristi ili borci za slobodu“, naveo je da je 1977.g. on dobio inicijativu od Nikole Majstorovića koji je tada radio na švedskoj televiziji. U to vrijeme je Bruno Bušić bio živ, ali on nije mogao putovati pa je sve pripreme vodio on. Naveo je da je nabavio oružje od različitih filmskih kuća te je malo bilo pravog oružja, dva – tri pištolja, a cijeli film je koštao 20.000 DEM. Iskazao je da je platio sve putne troškove koji su bili potrebni za Majstorovića i za novinara švedske TV Jergensona, stoga nije istina da je novac namijenjen za nabavu oružja za snimanje te emisije on pronevjerio jer je to bio njegov vlastiti novac. Film je prikazan na švedskoj TV pola godine kasnije od dogovorenog termina, a bio je prikazivan diljem svijeta izuzev u tadašnjoj Jugoslaviji, gdje je bio snažan odjek vezano uz film i gdje se pisalo da su oni teroristi. Iskazao je da je njemu tim člankom povrijeđena čast i ugled jer je članak objavljen na dan izbora kada se „Večernji list“ osobito tih dana čita u dijaspori i zvali su ga ljudi iz Njemačke, Amerike i Australije, njegovi prijatelji i rođaci, njih 200. Između ostalog zvao ga je i njegov nećak i rekao mu kako nije znao da je on lopov, da krade novce, na što je on njemu odgovorio da to niti on nije znao do objave ovog članka. U to vrijeme on nije imao potrebu niti je to u skladu s njegovim karakterom, krasti tuđi novac, jer je radio za jednu njemačku tvrtku i jako dobro zaradivao. Također je uz njegovu pomoć njegova sestra kupila dva restorana koje je vodila pa je i iz toga dobivao dio zarade. Iskazao je da je on bio inicijator snimanja cijelog filma te nije mogao sam sebe zadužiti za nabavu oružja. On je obavljao sve poslove vezano uz snimanje filma, sve je organizirao.

Također je naveo da se Božo Vukušić u ovom predmetu, a i u novijoj hrvatskoj povijesti nastoji predstaviti kao glavni nositelj događanja koja su se zbivala u dijaspori prije nego što je stvorena hrvatska država. Naveo je da Vukušić, nakon što je stvorena hrvatska država proizvodi različite dokumente prema potrebi na osnovu ukradenih UDBINIH spisa. U tom kontekstu treba gledati i članak koji je Despot objavio 1997.g. u „Večernjem listu“, da je taj članak objavljen na dan kad je glasala dijaspora za parlamentarne izbore u RH. Vukušić je znao kako se od Sanadera mogu uzeti novci, pa mu je Sanader dao 450.000 eura za kupnju „Hrvatskog lista“. Laži koje su navedene u ovom predmetnom članku proizvedene su u privatnoj radionici Bože Vukušića, a te će laži, naravno, smatrati istinom ljudi koji nisu upućeni u zbivanja u hrvatskoj dijaspori, odnosno u emigraciji u to vrijeme, a svatko onaj tko je sudjelovao u političkim zbivanjima u hrvatskoj emigraciji zna tko je Božo Vukušić.

Nadalje je naveo da je okrivljeni bio korisna budala pa je vjerovao Vukušiću i nije provjerio drugu stranu, a što je bio dužan provjeriti sukladno novinarskoj etici, te da se blago kazni. Isto tako predlaže blago kažnjavanje ukoliko je okrivljeni spreman objaviti i njegovo shvaćanje te cijele stvari. Naveo je da je, nakon što je članak izašao u „Obzoru“, on tražio urednika da mu se omogući da on objasni cijelu situaciju, međutim rečeno mu je neka tuži.

U svom iskazu saslušan kao svjedok II priv. tužitelj Tomislav Naletilić je naveo da je godinama živio u Njemačkoj u gradu Karlzruhe. Sjeća se da je Božo Vukušić 1981. ili 1982.g. došao u Njemačku i došao je upravo u njegov lokal pa mu je on pomogao, odnosno dao mu adresu izbjegličkog logora. Kroz to vrijeme je on dolazio u njegov lokal na kavu te je protekom kratkog vremena on zajedno sa Šišnjakom u lokalu pod imenom „Zum-zum“ ubio jednog Muslimana Jusufa Tatara, rodom iz Mostara, a koji je bio radnik u Njemačkoj. U kaznenom postupku koji je vođen protiv Vukušića on je bio svjedok, a Vukušić je dobio doživotnu robiju. Prilikom svog svjedočenja on je rekao sudu kako je mislio da je Vukušića

UDBA poslala pa od tuda sva ta Vukušićeva mržnja prema njemu. Kasnije je saznao da je Vukušić prije dolaska u Njemačku dok je živio u Hrvatskoj, bio jedan obični kriminalac te i sada smatra da je on bio poslan od UDBe da bi se insceniralo ubojstvo i da bi i on bio zatvoren. Jedno kratko vrijeme je bio u zatvoru, ali je pušten jer s ubojstvom nije imao nikakve veze. Još su dvojica bila pritvorena i pušena, a ostali su Šišnjak i Vukušić koji je odslužio samo dio kazne te je pušten pod uvjetom da u Hrvatskoj odsluži kaznu do kraja. Umjesto toga on je postao službenik SZUPa, a kasnije i SISa. Zato misli da iza ovog članka stoji Božo Vukušić i to iz čiste mržnje prema njemu daje ovakve podatke, odnosno preko Zvonimira Despota o njemu piše laži. Osim u tom članku o njemu su pisane laži i u „Nacionalu“. Što se konkretnog članka tiče, naveo je da je poznavao Šimunovića od 1966.g., međutim on nije bio njegov vjenčani kum, a njegov kum bio je Žarko Odak. Naveo je da nije bio član nikakvog Hrvatskog revolucionarnog bratstva, nego je bio član legalne organizacije koja se zvala „Ujedinjeni Hrvati Njemačke“. Ta se organizacija legalno borila protiv tadašnje Jugoslavije, a za dobrobit Hrvatske. Šimunović je bio stožernik „Hrvatskog revolucionarnog bratstva“ te ga on nije upoznao sa Ambrozom Andrićem i Pavom Vegarom, nego su oni iz Australije došli direktno k njemu. Poznavao je Brunu Bušića iz studentskih dana i napravio mu je njemačku putovnicu preko svoje djevojke Njemice, čiji je otac radio u policiji. U vrijeme kad je Bušić došao u Njemačku, on je bio u zatvoru, osuđen za kazneno djelo terorizma protiv tadašnje Jugoslavije i u zatvoru je proveo pet godina. U zatvoru je bio i kad je Bušić ubijen pa stoga, kako je u zatvoru proveo razdoblje od 1977. do 25.9.1981.g., nije mogao uopće kontaktirati niti surađivati s Bušićem, niti mu je on mogao pričati o svojim planovima, a isto tako nije bio niti član „Hrvatskog revolucionarnog bratstva“, a koje je u Njemačkoj bilo zabranjeno pa su oni tajno djelovali. Također, obzirom je bio u zatvoru, Šimunoviću nije mogao ni pričati o tom bratstvu, a što bi mu i pričao kad je on bio na vrhu te organizacije za Europu. Iskazao je da je nabavio putovnicu, odnosno izradio lažnu njemačku putovnicu za Franju Tuđmana, a koju je iz Njemačke odnijela majka Ivana Cerovca za kojeg su isto tako pisali da je radio za UDBU. Zna da je Vice Vukojević zajedno s Vukušićem snimio film o Bruni Bušiću te je u tom filmu bilo puno neistina i u istom je objavljeno da su Ivan Cesar i Ivan Cerovac udbaši, što nije istina. Naveo je da je ovim člankom bio jako povrijeđen te da je bila povrijeđena njegova čast i ugled jer oni koji ga nisu dobro poznavali mogli su u te laži povjerovati. Iskazao je da ima čestitu obitelj, troje djece i sva su djeca završila fakultete te rade na istaknutim mjestima u svijetu. Kćer je završila novinarstvo na sveučilištu u Heidelbergu, doktorirala u Madridu, a sada radi pri UNICEFU. Jedan sin je menadžer, radi u Amsterdamu, a drugi radi u Americi. Pišući laži o njemu, na neki način je narušen i njihov ugled. Osim tih laži Vukušić je za njega napisao i laž da ga je supruga izbacila iz stana, što nije točno. Kad je on rekao Vukušiću da mu Šimunović nije kum, onda mu je Vukušić rekao da je možda „crnogorski kum“ na koji način je insinuirao da je njegova supruga kurva. Iskazao je da Božo Vukušić stoji iza tog članka koji je Zvonimir Despot samo potpisao i ništa što je iznio za njega nije provjerio nego je povjerovao svom izvoru Vukušiću, a iz njegovog iskaza se može vidjeti kakva je osoba Vukušić. Naveo je da je na njega izvršen i napad od strane djelatnika UDBe te mu je bačena kiselina u oko radi čega je bio na liječenju. Također je naveo da je i u „Slobodnoj Dalmaciji“ bio objavljen članak koji je napisala Jasna Babić, a vezano uz navodni popis UDBINE mreže, što je sve djelo Bože Vukušića. On ne može znati da li je Šimunović prenosio informacije u centralu ovdje u Zagrebu, a koje je dobivao od Ambroza Andrića i Bože Vegara. Također ne zna da li je Šimunović bilo što, a što je saznao u razgovoru s njim, prenosio u UDBU ili nekom drugom. Međutim, on nije imao nikakvih značajnijih informacija. Sa emigrantima je vodio razgovore koji podrazumijevaju da im je uvijek u srcu i na ustima Hrvatska. Izradio je putovnicu za Franju Tuđmana, što nije mogao svatko, a postoji razlika između pojmova „doušnik“ i „izvor“. Da je on bio „izvor“ i da je doista rekao Šimunoviću da će doći Bušić i Tuđman u emigraciju, onda sigurno oni ne bi prešli granicu. Također niti kvalifikacija da je on bio jedan od najzagriženijih protivnika Jugoslavije nije dobra, jer je on imao jako dobar odnos i sa ostalim radnicima iz Jugoslavije,

što je UDBI smetalo. Nije mu poznato da bi Ivica Šimnunović bio označen kodnim imenom „Oskar“. Naveo je da uopće nije poznavao braću Andrić, a Vegara je slučajno sreo.

Iz iskaza svj. Bože Vukušića proizlazi da je doista bio izvor okrivljenom prilikom pisanja njegovog članka koji je objavljen u „Obzoru“ dana 24.11.2007.g., a navedene činjenice koje je okrivljeni iznio u tom tekstu on je saznao dok je živio u emigraciji. Po povratku u RH radio je u Službi za zaštitu ustavnog poretka od kolovoza 1991., a potom je radio u Saborskoj komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava pa je obzirom na taj posao i funkciju koju je u to vrijeme obnašao dolazio do različitih podataka o osobama iz hrvatske emigracije i o članovima UDBE i njihovim aktivnostima te službenicima i suradnicima UDBE i njihovim aktivnostima. O svim tim njegovim saznanjima objavio je nekoliko knjiga, a 2001.g. objavio je knjigu „Tajni rat UDBE protiv hrvatskog iseljništva“. Upravo vezano uz objavu te njegove knjige te činjenicu da se bavio hrvatskim iseljništvom i UDBOM s vremena na vrijeme ga je znao nazvati okr. kad bi pisao o toj problematici kao novinar „Večernjeg lista“. Dakle, zvao je konkretno vezano uz ovaj članak i pitao ga je detalje o emisiji koja je bila emitirana na švedskoj TV pod nazivom „Hrvati teroristi ili borci za slobodu“ te mu je o tome pričao, dao mu i neke knjižice, faksimile i fotografije, a između ostalog se spomenulo i ime Branka Bradvice i Tomislava Naletilića pa ga je okr. pitao o njihovoj ulozi, odnosno o ulozi B. Bradvice vezanoj uz snimanje te emisije. Također je naveo da mu je pričao općenito o ulozi Branka Bradvice u emigraciji. Osobno je poznavao i I i II p.t. iz emigracije, gdje je otišao 1983.g. obzirom mu je tamo živio otac i nekoliko bliskih rođaka. Po završenoj srednjoj školi i odsluženom vojnom roku otišao je u Njemačku. Nije imao mogućnost dobiti boravak niti radnu dozvolu pa je počeo surađivati sa raznim emigrantskim časopisima. Pisao je za časopis „Nova Hrvatska“ iz Londona i „Hrvatski tjednik“ koji je izlazio u Melburnu te je tražio politički azil i bio je smješten u Domu za azilante u istom gradu u kojem je Tomislav Naletilić živio i imao restoran. U to vrijeme gotovo svakodnevno je navraćao u njegov restoran. Nisu pričali ni o čemu posebno bitnom, a kasnije je dobio politički azil u Njemačkoj. U Njemačku je došao u travnju 1983.g., a u srpnju 1983.g. je ubijen Stjepan Đureković, ubili su ga suradnici UDBE, a ubojstvo su organizirali službenici UDBE. Nakon tog ubojstva bila je inicijativa da ga se na neki način osveti pa je ubijen jedan čovjek za kojeg se sumnjalo da je suradnik UDBE, Jusuf Tatar. Uhićen je počinitelj tog ubojstva Damir Štanjur koji je u iskazu na sudu rekao da ga je on nagovorio, dao mu oružje i organizirao to ubojstvo, radi čega je i osuđen u Njemačkoj na doživotnu zatvorsku kaznu. Izdržao je po njemačkim zatvorima kaznu sveukupno 7 godina i osam mjeseci, a 1991.g. je po posebnom njemačkom zakonu protjeran u Hrvatsku. Kad je došao u Njemačku, prije nego je zatvoren, I p.t. Branka Bradvice vidio je svega jednom ili dva puta, a što se tiče konkretnih spoznaja o emisiji koja je snimana i emitirana na švedskoj TV te o tome tko je tu emisiju financirao, zna po pričanju Nediljka Vegara koji je bio tjelohranitelj Brune Bušića, a Bruno Bušić je bio inicijator i financirao snimanje te emisije, odnosno osigurao je prikupljanje financija. Tako je njemu Nediljko Vegar rekao da je Bruno Bušić u dva navrata dao po 7.000 dolara Branku Bradvici i Damiru Petriću te su oni taj novac pronevjerili. Nije istina da je Branko Bradvica bio zadužen za nabavu oružja za snimanje te emisije, on je možda bio zadužen nabaviti oružje za sebe ili neke ljude oko sebe. Branko Bradvica je bio angažiran oko tog snimanja cijele emisije zajedno sa Brunom Bušićem i Nediljkom Vegarom. Emisija se snimala i u Njemačkoj te se jedan dio snimao u Hrvatskoj, jedan dio u Americi. Trebalo se snimati i u Australiji, ali je taj dio propao. Da je Branko Bradvica pronevjerio taj novac on je saznao od Nediljka Vegara, a kasnije mu je to potvrdio i Frane Goreta te je došao u posjed pisma gdje je Bruno Bušić pisao Ivanu Cerovcu da su ga prevarili Branko Bradvica i Damir Petrić. O tome može posvjedočiti i Ivan Cerovac. Također mu je o B. Bradvici ispričao i da je on u Njemačkoj suđen radi trgovine drogom i radi različitih kaznenih djela prijevara. Inače je osoba koja je sklona prevarama odnosno kriminalu i u Hrvatskoj je protiv njega vođeno nekoliko istraga. Isto tako okrivljenom je ispričao i za II p.t. Tomislava Naletilića, da je on

bio kum Ivica Šimunovića te on nije znao da je Ivica Šimunović bio suradnik UDBE pod kodnim imenom „Oskar“ sve dok nije počeo raditi u SZUPu. Slučajno je došao negdje 1992.g. u posjed jednog pisma, odnosno informacije koju je dao suradnik pod kodnim imenom „Oskar“. U tom pismu stoji da on izvještava UDBU da je on išao sa T. Naletilićem i Nikolom Miličevićem kod Brune Bušića, a to je bilo 1976.g. Pošto su i Miličević i Bušić ubijeni od strane suradnika UDBE, on je nakon što je pročitao to pismo, 1992.g. zvao Naletilića. Javio mu se na telefon i Naletilić ga je pitao da li je on 1976.g. bio kod B. Bušića u Londonu te ga je pitao tko ga je tom prilikom vozio, obzirom je u tom pismu između ostalog stajalo i da ih je vozio taj „Oskar“. Na to mu je Naletilić rekao da mu neće reći i on je tada shvatio da Naletilić zna zašto ga to zanima te da je tada kad ga je svjedok zvao, Naletilić znao da je Ivica Šimunović koji je njih tom prilikom vozio, suradnik UDBE. Naveo je i da je dva mjeseca kasnije razgovarao sa bivšim šefom Odjela u UDBI koji se bavio hrvatskom emigracijom, Ivanom Lasićem. Razgovor su vodili u Splitu, odnosno Trogiru i Lasić mu je tada rekao da se iza kodnog imena „Oskar“ krije Ivica Šimunović, koji je inače kum Tmislava Naletilića te da im je Naletilić bio vrlo dragocjen, da su se bojali da ga ne bi slučajno netko od njihovih suradnika, neki njihov „divljak“ ubio, jer je Naletilić, ne znajući da je Šimunović suradnik UDBE, njemu sve pričao, odnosno pričao mu je neke bitne stvari, o kojima je onda Šimunović izvještavao UDBU. Naveo je da ima neka pisma, odnosno dokumente koje je Šimunović dostavljao UDBI, a vezano uz informacije koje je dobivao od Tomislava Naletilića i ta pisma može dostaviti u spis kao dokaz.

Nadalje je naveo, vezano uz izvješća koja je pronašao u arhivi SZUPa, da je tih izvješća bilo jako puno, doslovce nekoliko kamiona. Kad je odlazio iz SZUPa, ostavio je tri puna velika ormara onih najvažnijih izvješća koje je selektirao.

Vezano uz točku 2 naveo je da je Tomislav Naletilić kontaktirao sa vođom „Bugojanske skupine“ Pavom Vegarom, a moguće da je kontaktirao i sa Adolfom Andrićem, bratom Ambroza Andrića te je mislio ući u tu „Bugojansku skupinu“. Bilo je raspravljano tko će se iz Karlzruhea priključiti toj skupini pa se između ostalog spominjalo i ime Tomislava Naletilića. Međutim, on okrivljenome nije doslovno rekao da je Naletilić povezao Šimunovića s vođama „Bugojanske skupine“, nego je sudjelovao u regrutiranju članova te skupine iz Karlzruhea za potrebe vođa skupine. Šimunović je tada Naletilića navodio kao jednu od osoba koja sudjeluje u regrutiranju članova „Bugojanske skupine“. UDBA je imala tada dva suradnika u širem krugu te skupine, jedan od njih bio je Ivica Šimunović, a drugi je bio Marko Mijić koji je radio za bosansku UDBU. O tome je svjedok napisao i posebnu knjigu. Također je naveo da je Ivica Šimunović živ, živi u Kehaelu u Njemačkoj.

Naveo je da je informaciju da bi Ivica Šimunović UDBI kao njihov suradnik prenosio informacije koje je dobivao od Tomislava Naletilića o „Bugojanskoj skupini“, objavljivao i nekoliko puta, u knjizi „Tajni rat UDBE protiv hrvatskog iseljništva“ koja je objavljena 2001.g., u feljtonima i člancima. Za objavljene tih informacije Ivica Šimunović ga nikada nije tužio za klevetu. Šimunović je bio svjedok na sudu u postupku vezano uz ubojstvo Đurekovića gdje je i on bio svjedok, te je Šimunović naveo da je bio suradnik UDBE i suradnik njemačke tajne policije, što je ušlo u zapisnik. Izjavio je da Zvonimiru Despotu nikada nije davao naloge o čemu on treba pisati. Također je izjavio da mu Ivo Sanader nije dao novac 2007.g. da bih on dao uputu da Despot napiše ovakav članak, jer je i Sanader bio suradnik UDBE, a također nije platio Despotu da napiše ovakav članak i nije kućni prijatelj sa okrivljenim niti slavi 10.travnja – NDH.

Nadalje je naveo da je, kad je preuzeo SZUP, tamo našao jedan dio dokumentacije u originalima, a jedan dio u kopijama. Dobio je posebnu ovlast od ravnatelja SZUPa, a koji je dobio nalog od Franje Tuđmana, da se rekonstruira mreža suradnika UDBE, jer je ta knjiga u kojoj su bili navedeni suradnici nestala. Za službu u SZUP ga je preporučio Gojko Šušak, a primio ga je Jerko Vukas.

Za njegovo puštanje iz njemačkog zatvora, osobno se založio Franjo Tuđman koji je poslao ministra Šuška u Njemačku, a tumač je bila Dunja Zloić. Privatni tužitelji se nisu mogli

založiti za njegovo puštanje jer nisu bili od takvog značaja da bi mogli utjecati na to. Za vrijeme dok je boravio u Njemačkoj bio je samo poznanik sa priv. tužiteljima, a politički azil je dobio kad je bio u zatvoru. U vrijeme kad je sniman film „Hrvati teroristi ili borci za slobodu“, bio je u srednjoj školi u Hrvatskoj.

Iz iskaza svj. Nediljka Vegar proizlazi da je on proveo u emigraciji razdoblje od 1973. do 1981.g. te da je bio član „Ujedinjenih Hrvata Europe“ i član „Hrvatskog revolucionarnog bratstva“. Sudjelovao je u snimanju filma „Hrvati teroristi ili borci za slobodu“, a u snimanju filma sudjelovao je i priv. tužitelj Bradvica kao i drugi Hrvati. Što se tiče financiranja filma ne zna tko je isti financirao, ali pretpostavlja da su Hrvati iz emigracije pomogli i dali novac. Ne zna tko je nabavljao i kupio oružje, međutim zna da su Bradvica i Mate Vasilj dovezli oružje za snimanje filma do mjesta gdje je film sniman. Iskazao je da on nije rekao Boži Vukušiću da je Bruno Bušić u dva navrata dao po 7.000 dolara Bradvici i Damiru Petriću i da su oni taj novac pronevjerili. Također ne zna niti da li je Bradvica dao kakv svoj vlastiti novac za snimanje filma, a što se tiče pronevjere novca, bila je jedna druga situacija vezana uz novac, međutim ne radi se ni o kakvoj pronevjeri od strane Branka Bradvice. Također je iskazao da su veliki neprijatelji priv. tužitelj i Božo Vukušić te je on bio saslušan i vezano uz postupak koji je vođen u Splitu. Nadalje je naveo da je njegov brat bio jedan od vođa „Bugojanske skupine“, a koja je pripadala „Hrvatskom revolucionarnom bratstvu“. Ta skupina je planirala upasti u Jugoslaviju i promijeniti ondašnje stanje Hrvatske u Jugoslaviji pa su 1972.g. to pokušali napraviti, međutim svi su poginuli, a on i otac su završili u zatvoru. Nadalje je naveo da je njega UDBA poslala u Njemačku 1973.g. i htjeli su da bude njihov suradnik. Međutim on je došavši u emigraciju rekao da ga je UDBA poslala. Ne zna tko je povezo Ivicu Šimunovića s njegovim bratom i Ambrozom Andrićem, međutim zna da se priv. tužitelj Naletilić družio s Ambrozom Andrićem i njegovim bratom jer mu je on to sam rekao. Isto tako ne zna niti da li je Šimunović neposredno surađivao s vođama „Bugojanske skupine“ odnosno s njegovim bratom i Andrićem jer on u to vrijeme nije bio tamo. Naveo je da je oko 1980.g. saznao da je Ivica Šimunović agent UDBE, a to mu je rekao sada pokojni Drago Sudar, da bi 1986.g. on vidio jedan dokument za koji je također znao i priv. tužitelj Naletilić, iz kojeg je proizlazilo da je Ivica Šimunović agent UDBE jer je Đuro Lukić koji je bio šef odjela za emigraciju pri hrvatskoj UDBI sa sjedištem u Zagrebu, uhićen u stanu Ivice Šimunovića od strane njemačke policije. Zna da je nakon toga Naletilić komentirao „kad su ga pridobili“. Sa Šimunovićem je bio blizak i Naletilić kao što je to bila i većina Hrvata u Karlzruheu, međutim kad su saznali da je on agent UDBE, nisu mu dali do znanja da to znaju. Po dolasku u emigraciju Brune Bušića, a kojem je u emigraciju pomogao doći Tomislav Naletilić, on je kontaktirao s njim, a intenzivnije su se počeli družiti 1977.g. nakon što je Naletilić završio u zatvoru gdje je bio duže vrijeme. Naveo je da je i on završio u zatvoru 1978.g. radi nelegalnog posjedovanja oružja pa nakon što je on završio u zatvoru, 16.10.1978.g. ubijen je Bruno Bušić. On ne zna da li su se Naletilić i Šimunović družili i razgovarali o situaciji Hrvata u emigraciji, ali zna da je jednom prilikom on sreo Božu Vukušića 1991. ili 1992.g., a znao ga je od ranije jer se s njim družio u zatvoru kao i s Naletilićem, te mu je on rekao da je u posjet Bruni Bušiću u London išao Tomo Naletilić, Nikola Miličević i „Oskar“. Pokazao mu je također i taj dokument i pitao ga da li zna tko je „Oskar“ na što mu je on rekao neka pita Naletilića. Nakon tog događaja je ponovo sreo Vukušića koji mu je rekao da je zvao Naletilića i pitao ga tko je „Oskar“, na što mu je on odgovorio „što te briga“. Također mu je rekao da mu je bilo potrebno šest mjeseci da putem dokumentacije u SZUPu izvuče taj podatak pa je saznao da je to Ivica Šimunović. Ne zna da li je on bio Naletilićev kum. Također je naveo da je shvatio, obzirom na postupke koji se vode između priv. tužitelja i Bože Vukušića, da se njega prema potrebi želi koristiti da svjedoči ili za jednu ili za drugu stranu. Naveo je da mu Bruno Bušić nikada nije rekao da je dao novac Branku Bradvici za nabavu oružja za film „Hrvati teroristi ili borci za slobodu“ i da je on taj novac pronevjerio. Također je naveo da je priv. tužitelje upoznao po dolasku u emigraciju te

da su obojica pripadali emigrantskoj skupini pod nazivom „Klačinari“ s tim da je Naletilić bio u toj skupini lider, a Bradvica huškač. Također je naveo da je 2004.g. u sklopu akcije „Kameleon“ koju je vodio SIS, a odnosila se na iznošenje popisa vezano uz oslobodilačku akciju zapadne Slavonije „Bljesak“, tko bi eventualno mogao ugroziti tu akciju, odnosno tko su agenti UDBE i KOSA pa je između ostalih na tom popisu bilo i njegovi ime i ime Tomislava Naletilića, da je sumnjiv da surađuje s UDBOM. Taj popis je dan iz ureda predsjednika Mesića novinaru Jurdani, koji je popis objavio i od tud seže nekakva poveznica da su on i Naletilić bili suradnici UDBE. Naletilić smatra da je tu činjenicu plasirao Božo Vukušić, međutim nije, nego ju je plasirao Srećko Jurdana, dobivši je iz Mesićevog ureda. Naveo je, što se tiče priv. tužitelja i Bože Vukušića te njihovih sukoba, da njega sve to skupa ne zanima jer je on vojnik i časnik HVA i za vrijeme rata je dao svoj doprinos izgradnji zemlje, dok su se oni bavili time tko je „udbaš“, a tko nije, u Zagrebu, sjedeći po kavanama.

U svom iskazu svj. Frane Goreta je naveo da je bio u emigraciji od 1962.g. te je bio član „Hrvatskog revolucionarnog bratstva“. Poznaje priv. tužitelje te da oni nisu bili članovi tog bratstva nego „Ujedinjenih Hrvata“ gdje je Naletilić bio glavni. Bradvicu zna dugi niz godina i o njemu nema dobro mišljenje jer se bavio različitim kriminalnim aktivnostima radi kojih je suđen u Njemačkoj. Vezano uz Naletilića je naveo da je on bio dobar Hrvat, međutim nasjeo je na priče svoga kuma Šimunovića i uslijed svega toga je sada i psihički propao. Što se tiče filma koji je sniman u Njemačkoj pod nazivom „Hrvati teroristi ili borci za slobodu“, za nabavu oružja za snimanje tog filma nije bio zadužen Bradvica, a detalje oko toga ne može reći. Isto tako Bradvica nije dobio nikakav novac namijenjen za snimanje filma niti za nabavu oružja. Bruno Bušić je financirao taj film, a novac je skupio od ljudi koji su bili u emigraciji. Ne zna da li je Naletilić uopće poznavao „bugojance“ i da li je mogao tako povezati Šimunovića s njima, a on je Šimunovića vidio samo jednom. Iskazao je da poznaje Božu Vukušića, ne sjeća se da je s njim pričao o priv. tužiteljima Bradvici i Naletiliću, a najviše o njemu i najviše priča s Nediljkom Vegarom. Znao je da je Šimunović surađivao s UDBOM i da je imao kodno ime „Oskar“, a od osamostaljenja Hrvatske bio je šef vojne obavještajne službe do 1994.g. Također je naveo da je Branko Bradvica pronevjerio novac koji je skupljao Bruno Bušić, međutim ne želi reći za što je prikupljen taj novac. Možda je s Vukušićem pričao o tom pronevjerenom novcu za koji ne može reći za što je bio namijenjen.

Nakon analize svih relevantnih činjenica sud smatra da su ostvarene pretpostavke iz čl. 203 KZ-a, te da postoje okolnosti koje isključuju protupravnost.

Sukladno čl. 203 KZ-a, te izmjenama odredbi čl. 27 Zakona o izmjenama i dopunama Kaznenog zakona (NN 105/04) nema kaznenog djela kada se radi o uvredljivom ili klevetničkom sadržaju koji je ostvaren ili učinjen dostupnim drugima u znanstvenom, književnom, umjetničkom djelu ili javnoj informaciji, u obavljanju službene dužnosti, političke, javne ili druge društvene djelatnosti ili u novinarskom poslu ako iz načina izražavanja i drugih okolnosti jasno proizlazi da se ne radi o ponašanju koje je imalo za cilj naškoditi nečijoj časti ili ugledu.

Glede obrane okrivljenika gdje isti navodi kako je on autor predmetnog članka te da je njegova osnovna misao vodilja u objavi tog članka bila informirati hrvatsku javnost o gerilskom ratu Hrvata koji je vođen dok je Hrvatska bila u zajednici s ostalim narodima u Jugoslaviji te da mu nije bila namjera nikoga klevetati niti o bilo kome iznositi neistine te da dugi niz godina piše o ovoj temi i da je imao osnova vjerovati svom izvoru Boži Vukušiću, sud je iskazanu obranu okrivljenog u cijelosti prihvatio istinitom.

Sud je prihvatio istinitim iskaz priv. tužitelja Branka Bradvice u dijelu gdje isti iskazuje vezano uz činjenične navode koji su predmet ove privatne tužbe obzirom je njegov iskaz u skladu s iskazom ostalih saslušanih svjedoka Nediljka Vegara i Frane Gorete.

Iskaz priv. tužitelja Tomislava Naletilića sud je također u cijelosti prihvatio istinitim, a vezano uz činjenične navode iz privatne tužbe, obzirom je njegov iskaz također u skladu sa iskazima saslušanih svjedoka.

Sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazima saslušanih svj. Nediljka Vegara i Frane Gorete, budući s njihovi iskazi životni i logični.

Što se tiče iskaza svjedoka Bože Vukušića, sud je njegov iskaz djelomično prihvatio istinitim. Nije prihvaćen istinitim dio iskaza gdje svjedok navodi kako mu je Nediljko Vegar rekao da je Bruno Bušić u dva navrata dao po 7.000 dolara Branku Bradvici i Damiru Petriću te da su oni taj novac pronevjerili i da mu je to potvrdio i Frane Goreta, obzirom je taj dio iskaza svjedoka suprotan iskazima saslušanih svjedoka Nediljka Vegar i Frane Gorete. Naime, svjedok Nediljko Vegar navodi da je bila jedna situacija vezana uz novac, međutim ne radi se o pronevjeri od strane Branka Bradvice, dok svj. Frane Goreta također u iskazu navodi da Branko Bradvica nije dobio novac za snimanje filma niti za nabavu oružja, a da je isti pronevjerio novac koji je skupljao Bruno Bušić, međutim ne želi reći za što je taj novac bio prikupljen.

Analizirajući provedene dokaze, prvenstveno iskaze saslušanih svjedoka Nediljka Vegar i Frane Gorete koji su u svojim iskazima naveli da oni nisu Boži Vukušiću rekli kako je Branko Bradvica pronevjerio novac koji je bio namijenjen za snimanje filma „Hrvati teroristi ili borci za slobodu“, sud je utvrdio da je činjenična tvrdnja, a koju je Zvonimir Despot u svom članku iznio za Branka Bradvicu, neistinita pa je kao takva doista prema mišljenju suda, bila i podobna naštetiti časti i ugledu priv. tužitelja Branka Bradvice obzirom je isti bio član emigrantske zajednice, a njemu se iznijetom činjeničnom tvrdnjom na neki način imputira da je pokrao novac koji su Hrvati u emigraciji dragovoljno dali kao svoj prilog borbi za slobodu Hrvatske. Na taj način svakako je doveden u pitanje i moral i poštenje priv. tužitelja Branka Bradvice, međutim, prema mišljenju ovog suda, na strani okrivljenog postoje okolnosti iz čl. 203 KZ koje predstavljaju okolnosti za isključenje protupravnosti. Naime, sud smatra da se kod okrivljenog koji je u svom novinarskom poslu iznio neistinitu činjeničnu tvrdnju za priv. tužitelja Branka Bradvicu, nije radilo o ponašanju koje je imalo za cilj samo naškoditi časti i ugledu priv. tužitelja Bradvice. Naime, iz načina izražavanja te ostalih okolnosti, imajući u vidu da je okrivljenom kao novinaru, za pisanje predmetnog članka, izvor bila osoba koja se dugo godina bavi tom problematikom te da je navedena osoba bivši djelatnik Službe za zaštitu ustavnog poretka koji je imao dodir vjerodostojnim dokumentima te je o Hrvatima o emigraciji, njihovoj borbi za slobodu, pripadnicima UDBE i KOSa, napisao niz knjiga te da je isti i osobno poznao priv. tužitelja Branka Bradvicu, a da je okrivljeni kao novinar ime priv. tužitelja Bradvice spomenuo samo u jednoj rečenici teksta, sud smatra da jedini isključivi cilj ovog članka nije bio klevetanje priv. tužitelja Bradvice.

Prema mišljenju suda, namjera okrivljenog nije bila samo uvrijediti ili oklevetati priv. tužitelja Branka Bradvicu, nego je okrivljeni kao novinar, pišući navedeni članak, želio informirati javnost o borbi Hrvata za slobodu, odnosno o tzv. gerilskom ratu hrvata koji je vođen dok je Hrvatska bila u zajednici s ostalim narodima u Jugoslaviji te o borbi Hrvata za samostalnost kroz djelovanje hrvatske političke emigracije u razdoblju iza drugog svjetskog rata pa sve do osamostaljenja i stvaranja hrvatske države.

Daljnjom analizom provedenih dokaza, iskaza saslušanih svjedoka, sud je utvrdio u odnosu na II privatnog tužitelja Tomislava Naletilića, kako je isti bio ugledni član hrvatske emigrantske zajednice te da su u njegov lokal, kako to navode svjedoci Vegar i Goreta, a i sam priv. tužitelj, vraćali mnogi Hrvati. Iz iskaza samog priv. tužitelja sud je utvrdio da je on poznavao Ivicu Šimunovića od 1966.g. te da je bio član organizacije Ujedinjeni Hrvati Njemačke, da je poznavao i Brunu Bušića iz studentskih dana te da mu je napravio i njemačku putovnicu, a da je lažnu njemačku putovnicu izradio i za Franju Tuđmana. Iz njegovog iskaza sud je također utvrdio da je Ivica Šimunović bio stožernih Hrvatskog revolucionarnog bratstva čije djelovanje je u Njemačkoj bilo zabranjeno.

Analizom iskaza priv. tužitelja, a obzirom na činjenice gore iznijete, sud zaključuje da je priv. tužitelj Tomislav Naletilić bio izuzetno ugledan i u svakom slučaju vrlo aktivan član hrvatskog emigrantskog korpusa te da je imao sigurno dobre veze, a i moć, obzirom je, kako to sam navodi, uspio izraditi lažnu njemačku putovnicu i za Franju Tuđmana. Prema mišljenju suda isti je sigurno dolazio u doticaj sa ostalim uglednim Hrvatima iz emigrantske zajednice pa tako i sa Ambrozom Andrićem i Pavom Vegarom. Da je tomu tako, sud je utvrdio i iskazom svjedoka Nediljka Vegara koji navodi da mu je sam priv. tužitelj Naletilić rekao kako se družio s njegovim bratom Pavom Vegarom te Ambrozom Andrićem. Nadalje, analizom iskaza svjedoka Nediljka Vegara, utvrđeno je da su on i priv. tužitelj Naletilić 1980.g. saznali da je Ivica Šimunović agent UDBE, a Šimunović je kao i većina Hrvata u Karltsruheu bio blizak sa Naletilićem. Također je, iz iskaza svj. Vegara, sud utvrdio kako je njemu svj. Božo Vuković jednom prilikom početkom 90.-tih rekao, da su u posjet u London Brunu Bušiću i III Naletilić, Miličević i „Oskar“ i pitao ga da li zna tko je „Oskar“, a kasnije mu je rekao da je utvrdio da je „Oskar“ Ivica Šimunović.

Daljnjom analizom provedenih dokaza, a posebno detaljnim ispitavanjem cijelog teksta, a koji se odnosi na II priv. tužitelja Tomislava Naletilića, a koji tekst počinje riječima „U centralu zagrebačke UDBE“, a završava riječima „Oskar dozna od Naletilića“, ovaj sud je utvrdio da se u navedenom tekstu za priv. tužitelja Naletilića iznose činjenice koje bi imale klevetnički sadržaj obzirom se on spominje kao izvor određenih informacija tajnim službama u bivšoj Jugoslaviji, a da je te informacije prenosio Ivica Šimunović za kojeg se u članku tvrdi da je kum II priv. tužitelja Naletilića, a koja činjenična tvrdnja nije točna. Iako predmetnim tekstom Naletilić nije okvalificiran kao doušnik nego samo kao izvor informacija, prema mišljenju suda i ta činjenična tvrdnja svakako je podobna naškoditi časti i ugledu priv. tužitelja Naletilića jer se njemu time na neki način imputira da je on bio važan izvor informacija za UDBU, odnosno na neki način UDBIN čovjek. Na taj način je, prema mišljenju ovog suda, svakako dovedena u pitanje čast i ugled priv. tužitelja Naletilića, međutim isto tako, prema mišljenju suda, na strani okrivljenoga postoje okolnosti iz čl. 203 KZ koje predstavljaju okolnosti za isključenje protupravnosti. Sud smatra da se kod okrivljenog, koji je pišući predmetni članak kao novinar te iznoseći neistinitu činjeničnu tvrdnju za priv. tužitelja Naletilića da je njemu Ivica Šimunović kum te da je Naletilić povezoao Šimunovića sa vođama bugojanske skupine Ambrozom Andrićem i Pavom Vegarom, a koji je sve informacije i planove prenosio UDBI, nije radilo o ponašanju koje je imalo za cilj samo naškoditi časti i ugledu priv. tužitelja, odnosno iz načina izražavanja te svih ostalih okolnosti ne proizlazi da bi jedini i isključivi cilj pišući predmetni članak bio klevetanje privatnog tužitelja Naletilića. Navedeno tim više sud smatra utvrđenim stoga što je okrivljeni navodeći priv. tužitelja Naletilića kao izvor informacija UDBE, njemu ne implicira bilo kakvo svjesno, nekorektno ili nepošteno postupanje. I sam priv. tužitelj Naletilić u svom iskazu navodi da on ne može biti siguran da li je Ivica Šimunović informacije koje je eventualno i saznao od njega prenio nekome drugome.

Konačno, i iskazom svjedoka Nediljka Vegara, koji je sudionik u zbivanjima tih dana, utvrđeno je kako je priv. tužitelj Naletilić 1980.g. saznao da je Ivica Šimunović agent UDBE te da su se i on i Naletilić iznenadili, s time da je Naletilić to komentirao riječima „kad su ga pridobili“, međutim da nisu dali do znanja Šimunoviću kako znaju da je on agent UDBE.

Stoga je sud oslobodio okr. od optužbe, temeljem čl. 354 st. 1 ZKP i odlučio kao u izreci.

Temeljem čl. 123 st. 3, a u svezi s čl. 119 st. 2 toč. 1-6 ZKP-a, troškove kaznenog postupka dužni su naknaditi privatni tužitelji u iznosu od 500,00 kn svaki te su dužni naknaditi izdatke okrivljenika i nužne izdatke njegovog branitelja u iznosu koji će sud odrediti posebnim naloženjem.

OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU
U Zagrebu, 24. rujna 2012.g.

Zapovjednik
Ljiljana Mandić v.r.

Sudac:
Blažena Ereš v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 8 (osam) dana, od dana primitka pisanog opravka iste. Žalba se podnosi u 4 (četiri) istovjetna primjerka, a o istoj odlučuje Županijski sud u Zagrebu, kao sud II stupnja.

Za točnost opravka ovlaštena osoba:
Snježana Perišić

